

EVROPSKÉ SETKÁNÍ V ŘÍMĚ

27. prosince 1980 - 1. ledna 1981

Po pět dní budou všichni, kdo se sjedou v Římě z celé Evropy i ze všech ostatních světadílů, bydlet v rodinách a budou spolu žít v různých římských farnostech. Budou tam trávit vždy část dne, aby edileli každodenní život. Mšeňní modlitbám v poledne a večer se budou scházet do lateránské basiliky, do hlavního chrámu římského biskupství. V chrámu sv. Petra se bude konat zvláštní modlitba společně s papežem Janem Pavlem II. Bratr Roger dorazí k římskému setkání z jedné země jižní polokoule, která je ve svízelné situaci. Setkání začne v sobotu dne 27. prosince k večeru a skončí 1. ledna, v den světového míru.

Po celé léto se také zvláště Italové zabývali vydatně přípravami tohoto římského setkání. Někteří z nich zde vyprávějí, co od něj očekávají:

"Řím je cílem poutních výprav a městem kongresů; naše setkání však má být něco jiného. Budeme sdílet konkrétní život církve v tomto městě. Přijmou nás různé církevní obce - farnosti a přijde zejména o společný život a sdílení v rodinách. Vnitřní bohatství a pestrost či rozmanitost života v nějakém místě se odhalí jen tehdy, když se sdílí vědní každodenní život lidí. Jdeme do Říma, abychom poznali, co je tam pro církev důležité a přineseme sebou sami vlastní zkušenosti ze svého prostředí.

Tam nalezneme také biskupa tohoto města, jehož úkolem je vykonávat zvláštní službu pro jednotu a univerzálnost církve. V domě tohoto města se budeme modlit spolu se všemi generacemi, které zde během staletí kdy oslavovaly smrtvěchvatného Krista.

Setkání v Římě je zároveň setkáním v místech života a působení prvňích křesťanů. Mnozí tsm žili velmi intenzívně v modlitbě a ve vzájemném sdílení a často se odvažovali až ke krajní angažovanosti pro Krista, protože se raději vydávali na smrt a svým prozáledevatelům, než by sami umrcovali. Spolu s Římany budeme vyhledávat místa, na kterých křesťané prvňích století prožívali toto radikální vydávání se pro Kristovu věc.

Evropské setkání končí 1. ledna, který je dnem světového míru. Dříve než se rozejdeme, budeme se sami sebe ptát, jak každý z nás může přispět k tomu, aby posílil mír v době plné velkých napětí: téměř ve všech světadílech se válčí a mnohá národy jsou v pokušení řešit své problémy násilím. Když křesťané zapoznájí na své povolání k míru a pokoji, kdo pak dnes svědčí o tom, že Bůh, to je odpouštějí?"

JASNĚJI VYSTUPUJÍ PRVÍ OBŘISY POUTNÍ CESTY

"Často se mezi sebou ptáme, k čemu je to dobré, nebo co se tím změni, když vystoupíme se své izolace, nebo když se pokusíme o "společné tvoření", jak k tomu vybízí "Dopis všem obcím a společenstvím" napsaný v Latinské Americe. Tuto otázku, kterou původně vyslovila jedna dívka z BR, si kladlo mnoho mladých lidí již po setkání v Barceloně a později o velikonočních v Taizé. Od té doby stále jasněji vyvstávají první obrysy poutní cesty, která byla zahájena v tomto roce.

V dopise té německé dívky stále stojí: "Podstatné na tom je, že my sami jsme se změnil. Když se nyní vydáváme na pouť všude po Evropě, v USA, v Kanadě a jinde, nesmění se tím rychle a jaksi obratem domovská struktura; ale tím, že se něco mění v našem nitru, proměňujeme přece také tvář církve."

V průběhu mezinárodního letního setkání v Taizé přemýšleli mnozí, co to znamená být poutníkem, zvláště tam, kde hýžeme: jak se můžeme vydát na cestu v mnoha malých místních poutních výpravách za smířením, která doplňují různá větší shromáždění, ať je to ve Španělsku, Belgii, BR, BR, nyní již také v USA, v Kanadě a v Římě?

k lidem a jistou živelní orientaci

V jednom místě "Dopisu všem obcím a společenstvím" se popisuje velmi stručně smysl poutních cest: "Vidíme-li tu ohromující rozštěpení a rivalitu, pak není nic naléhavějšího, než vydát se na cestu a pokusit se jedni druhým naslouchat a společně slevit velikonoční tajemství."

Tyto poutní cesty nás svádějí dohromady, jednotlivce i skupiny, společenství, obce i farnosti; vedou nás nejen k těm, kdo nás jsou

blíže, ale také ke všem, a nikdo si z nejhranějších důvodů rozumě ne méně.

V posledních letech se mnoho křesťanů zasnovovalo na větší spravedlnost /každý podle svých darů a možností: zjednodušení, způsobu života, konkrétní solidaritu a vykořisťovanými věšmi apůsoby, nasasování se za spravedlivější rozdělování pozemských statků.../; jiní hledali jiné zdroje pro angažovanost /usilovali o pravidelnou společnou modlitbu v nějakém kostele; o vytvoření a přípravu prostoru, kde by bylo společně očekávat Boha.../. Ovšem rostla i touha na malé skupinky vede téměř vždy k tomu, že se jedni strácí z očí druhých, že nemají spolu žádný kontakt a že často pracují i proti sobě.

Co mohu dělat sám a s druhými, aby přes stále se zvětšující trhliny a mezery v církvi i ve společnosti se budovalo "společné tvoření", na němž by všichni měli podíl? První odpovědi mohou být malé místní poutní cesty, na nichž k sobě hledáme přístup. A společné slavení velikonočního tajemství - průchod, kterým prošel Kristus ze smrti k životu - vede ke zdroji, z něhož jedině může vzniknout skutečné společenství.

V takovém hledání prošlo v červenci 144 jihoafrická 10 dní v Taisé. Přišli z končin Jižní Afriky a byli z nejhranějších křesťanských vyznání i ras: černoši, míšenci, běloši, Indové.

Z pohledu dívky, která se před několika dny vrátila z návštěvy jihosápadní části Francie, vypadá otázka takto:

"Ve Francii často dáváme věci do protikladu: slušné slava - sprava, z pohledu mladí - staří, bohatí - chudí atp. Také církve žije s takovými nálepkami, v nejjednodušším pohledu máme tradiční církve a progresivní církve. Člověk se nějakou dobu snaží přiřadit se k jedné nebo k druhé straně, až si nakonec řekne: když je to tak těžké, scházet se a sblížovat se, kde se mám pak spíš angažovat: uvnitř církve nebo mimo církve? Když se člověk konečně rozhodne pro některé pole, činí, pokouší se "něco udělat" a zorganizuje se do nějaké struktury. Takovéto protiklady často oddělují od sebe např. laiky a kněze, pokud se jim nepodaří spolupracovat bez předpoklady. Při svých návštěvách v obcích jihosápadní Francie jsme slyšeli otázky řady kněží, kteří ve svých kostelích nevidí téměř

zádnou sládeň a i v jiných věkových kategoriích se jim kostely vyprazdňují.

A co když existuje jiná cesta? Kelpět na svých vlastních předstávách, jak sami sebe sejišťovat a ujišťovat, ale vytvářet společenství, v němž by se křesťané navzájem navštěvovali, jeden za druhého se cítil odpovědný, bez předpoklů a bez zkoušení, zda ten druhý ^{ma} stejnou nálepku jako já? Kde by jeden druhého přijímal takového, jaký je a tomu by nabízel také to nejlepší, co má. Na této cestě člověk začíná milovat církev a její trápení i s jejími radostmi, začíná jí pomáhat, aby se svitřku přeměňovala."

OTÁZKY JAKÉ PŘÍPRAVA NA ŘÍM

Během léta se objevily různé otázky, které jsou zároveň výzvami. Mohou na ně odpovědět rozhodně a výrazně ženy - a jak? A jak? Ve skupinách i ve farních či jiných církevních společenstvích bude mnoho mladých lidí v příštích měsících, g tom přemýšlet - bude to součást přípravy na římské setkání, kde tyto odpovědi najdou. O jaké otázky jde?

- Jak se stát nositeli smíření?
- Jak svědčit pro toto smíření?

Byt zřítitou a sporou míru a pokoje: Jako svědek míru a pokoje i v nejzářnějších napětích v místě svého působení nebo jinde.

Scházet se, navštěvovat se, žít bez ohledu na všechno rozdělení a předauky: křesťané, nekřesťané, mladí - dospělí, domácí i zahraniční, "ti, kteří hledají větší hloubku a ti, kdo touží po otevřenosti a po praktickém životě v ní. /via dopis z Paříže z července - srpna/

- Jak rozpoznat a objevovat znamení, která posilují společenství v církvi?

Připravovat pravidelně a jinými společnými modlitbami v církevních obcích.

Starat se konkrétně o to, aby v církevní obci všichni měli své místo a aby se různé skupiny otevřely pro bližní, přicházející "zvenci".

Připravit se na to, že budeme, nebo abychom byli po celý život "lidmi společenství, pro druhé", kteří dovedou naslouchat i těm, kteří k nám mají velmi daleko, a kteří je dovedou doprovázet na jejich cestě.

SPOLU S CÍRKEVNÍMI OBCEMI

Když přemýšlíme o těchto otázkách, nacházíme stále na místní církevní obce, protože ty jsou v normálních případech jediným místem, kde se scházejí zobrazení všechny generace k modlitbě. V každé takové obci - farnosti je nějak obsaženo to, že by to mělo být společenství obcí, místo, které je v pohybu, na poutní cestě, místo, kde je možné společné vzájemné tvoření mezi lidmi nejhráznějších zaměření a představ.

"Řecké slovo paroikia /církevní obec/ znamená původně - tak to někde v létě vysvětloval - prozatímní místo pobytu pro lidi, kteří se dostali do cizí země. První křesťané použili tohoto označení sami za sebe, protože jim bylo jasné, že jsou na pouti, že jejich život na tomto světě je pouze dočasný a že jeho cíl je až tam, v nebesích. Vstoupit se na poutní cestu, být na cestě, to pro církevní obec také znamená objevit znovu původní smysl a realizovat jej. Pak přijde a vytroučí se rutina jakož i prázdňé zvyky, tak jako vítr odstraňuje písek ze zdí, až se na povrch dostane zase to podstatné."

V jiném dopise z USA se píše: "Myšlenka poutní cesty je pro nás stále konkrétnější. Spoléhá se při ní na neúčelové pobývání na cestě, na putování v důvěře a spoléhání bez strachu a bez před-
sudků. Jde o splynutí a slučování inštitucionální církve a církve Božího lidu. Proč bychom nemohli my, mladí lidé, docela jednoduše vyjít venfic mnohdy znechklému nebo často úkonnivému "pastýřovi" a říct mu: Poutní cesta, putování přináší naději a důvěru taky, když my všichni se vydáme jako husní pastýři k jezlíkům, abychom se modlili a oslavovali syna Božího a abychom z něho žili."

Mezi vyobcovanými

Putování však může vypadat docela jinak. Mnohé dovede mezi vyobcované, do míst, jimiž se každý vyhýbá velkým obloukem; a tam začínají modlitbou. To zároveň znamená ono "bojovat se smířeným srd-
cem" na straně utlačovaných.

Mladý afričan ze Senegalu mluvil jednako vešker o "nuceném putování" statisíců- uprchlíků, vystěhovalců, vyhnanců - nejen v Africe, ale i v mnoha jiných zemích.

Velká část afrických zemí poskytuje statisícům uprchlíků azyl: většina uprchlíků jsou Afričané, kteří jsou ohrožováni jinými Afričany. Byli bezohledně a utrpení odtrženi od svých rodin. Mnozí z nich žijí v podmínkách naprosto nedůstojných pro lidi. A tak neudivuje, že mnozí jsou na pokraji zoufalství a v krajním případě sahají k násilí. A není divu, že jiní tonou v tomto pocitu bezmoci a že již v sobě nejsou sto shlédnout sílu k boji za své minimální práva. Ve zcela vzácných případech někteří přeskobávají toto utrpení a zůstávají přece všechno rozhodnutí a plní důvěry. Prožili tolik, že nakonec zpochybnili své představy o tom, co to je utrpení. Mají bezmeznou schopnost odpouštět. Jiní žijí ve vlastní zemi jako v exilu, mají jediné právo - mlčet, a to mlčet tam, kde cítí povinnost mluvit. Kdyby ti, co jsou na zemi na tom lépe, našli konkrétnější cesty, jak odejít ze svého pohodlného životního stylu do dobrovolného vyhnanství, bylo by více porozumění, lásky a společného sdílení a nuceně vykázanými."

PUTNÍCI V BOŽÍM LIDU

Někteří se účastnili v posledních měsících obvyklých poutí, nebo sami nějakou podnikli a přitom plni údivu objevili zcela jednoduchý, lidský a jaksi spojující způsob modlitby, který dříve neznali buď vůbec nebo na něj nahlíželi skepticky. Putovali sami nebo spolu s ostatními do nějakého zvláštního místa a připojili se k Božím lidu. Již po několik let zvali mladí lidé z Polska nebo z různých zemí latinské Ameriky, kde takové poutí jsou běžné, své mladé družky, aby se zúčastnily: "V historii vznikala poutní místa, vždycky tam, kde se přihodila nějaká nadpřirozená událost, zjevení, nebo kde byl nějaký svátec. Na takových místech se modlí zvláště důvěřivě, jsou to místa blízka celému Božímu lidu a v nich, kde očekávají zázraky."

SPOLUŽNÉ MODLITBY JAKO VÝCHOVNA

Na počátku roku, v měsících přípravy prvních větších schůzek- dění poutní cesty ve Španělsku, v Belgii, BSR i SRN vznikla často otázka: co lze dělat, aby toto setkání nezástalo jen krátkodobým zážitkem, ale aby pokračovala konkrétně na dalších schůzkách místech?

I když se již připravuje o tyto velké setkání, bylo zde otázkou, jak by zkušenosti z těchto příprav mohly konkrétně vplynout do každodenního života. V příštím našem dopise z Teizé podají Belgičtí zpravu o tom, co nového bylo u nich po jarních setkáních.

Z Belgie se španělsky přišel rozhodně konkrétní návrh: "V květnu a v červnu se konaly v řadě měst "modlitby před křížem", ve společnosti se všemi, kdo se rozhodli k větší shromáždění v rámci naší sestry dříve v ... Takováto současná setkání v různých zemích v nás udržují smysl pro univerzální, společné."

Aby se možná se stroho z nás mohlo chopit tohoto poznání a převést je v čin, uvádíme zde dat větší shromáždění, k nimž se scházejí mladí i dospělí lidé k modlitbě a vzájemnému sdělování. Jichž se účastní také bratr Roger. Tyto termíny mohou být podány pro to, aby se scházeli k modlitbě vždy v pátek večer nebo k "velikonoční slavnosti" koncem týdne v církevních obcích. Tak vznikne celý řetěz modlitebních setkání, který nás navzájem spojí přes velké vzdálenosti, dokonce i přes oceány.

1. října: katedrál sv. Patrika v New Yorku
3. října: anglikánská katedrál ve Washingtonu
22. listopadu: Notre-Dame v Montrealu
23. listopadu: dóm v Ottawě